

Йордан Нихризов

СВЕТЪТ НА СЪВЪРШЕНИТЕ

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на автора.

© Йордан Нихризов, автор, 2019
© Калин Николов, корица, 2019
© Издателство „Изток-Запад“, 2019

ISBN 978-619-01-0558-9

Йордан Нихризов

**СВЕТЪТ
НА
СЪВЪРШЕНИТЕ**

Роман

София, 2019

Издателство „Изток-Запад“

ВЪВЕДЕНИЕ

Ангел седеше пред компютъра и чакаше да се прибере вкъщи жена му с внука Адам. За уикенда малкият щеше да бъде с баба и дядо, защото родителите му заминаваха в Гърция. На входа на апартамента се хлопна и рошавата глава на Адам след минута се подаде през отворената врата на стаята, където се бе разположил дядо му. Гласът на детето прозвуча хем жално, хем ядовито:

– Пък да знаеш, татко пак ме излъга. Обеща, че за рождения ден ще ми вземе таблет, а вчера каза, че съм още малък и ще ми го купел, като порасна. Пак ще остана с оня динозавърски компютър, дето ти ми го даде.

– Е, щом е обещал, значи ще го получиш. Очевидно е преценил, че още не ти е нужен – отвърна благо Ангел и гушна внука си.

– Да, аз вече ще съм в пети клас, а другите деца в училище, знаеш ли, още от миналата година какви телефони имат... Могат да сърфират из интернет и са пълни с игри.

– Добре, като му дойде времето, ако трябва, ние с баба ти ще ти подарим таблет за някой рожден ден. Стига да си послушен.

– Ще ми подарите?! Мама каза, че с вашите пенсии ще са ви нужни още два живота, за да ми го купите.

Ангел размисли: „Вярно, нямам си представа с какво точно търси да се сдобие внукът. Снахата може да се окаже права“. Той замълча и само се усмихна под мустак. Адам обаче не спираше да се жалва по болния въпрос:

– Като питах мама защо татко толкова много умува, тя каза, че защото много приличал на тебе. Лесно обещавал, щом нещо искала, пък после все повтарял: „Добре, ще видим, когато му дойде времето“.

– И аз ли правя така? – весело подхвърли Ангел.

– Още като бях малък, исках веднъж, когато ме оставиха при тебе, да ми разкажеш приказка. Не от тези старите, дето баба ми четеше от книжките. Исках нова приказка, ама със съвсем истински герои. Ти тогава обеща да ми на-

пишеш и все казваше, че ще го направиш, като порасна, за да съм я прочетял сам. Помниш ли? Аз вече съм голям и ходя на училище, а обещанието си стои неизпълнено.

– Така ли съм казал?

– Да! Рече „ще ти подаря една книжка, ала без картинки, защото ще е за възрастни, за пораснали момчета“. Още колко години ще я чакам, дядо?

– Извини ме, стар съм и забравям, но от тази вечер сядам и почвам да пиша.

– Искам обаче да е модерна и главният герой да се казва Адам, за да им се хваля на лужърите в училище. Както Валя, дето пуска едно клипче от телевизията. Майка ѝ го поръчала и като я потърси по телефона, на екрана излиза как тя танцува. Валя постоянно се фръцка, пък другите ѝ завиждат.

– А ти?

– Не ме кефи, щото е много надута. Нея идва да я прибира след часовете шофьорът на баща ѝ, с един джип. Мама казва, че техните били от „голямото добрутро“. Ама като им покажа книга за мен, ще им скрия топката на всички в класа. И да не забравя: искам историята с приказката в нея да е страшна като на филмите от фентъзито. Нали си ги гледал.

На Ангел му стана весело и шеговито запита:

– А трябва ли да е поучителна?

– Не задължително. Въпросът е да има екшън, да бъка от екшън – отвърна внукът. Сетне се замисли и сериозно добави:

– Ако искаш, и ти можеш да присъстваш в действието – в ролята на някой от старите мъдреци. Нали мама вечно казва, че съм кръстен на тебе, затова все много съм философствал.

Последното, изречено от внука, накара дядо му да се засмее с глас, повтаряйки на два пъти:

– Непременно, непременно. Оттам ще почна. Няма да пропусна сублимния момент как от Ангел се превърнах в Адам. Друго си е да сме в крак с модата, а не утре да ни подвикват: „Ей, Геле, как си?!“.

От кухнята долетя гласът на баба Евда:

– Момчета, хайде на вечеря. Сервирала съм. Побързайте, че след час ми почва сериалът по телевизията.

– И моят мач почва след час, бабо. Идваме – провикна се от стаята Адам и взе да дърпа дядо си за ръката, за да се надигне по-бързо от мястото си.

Масата, очакваща новодошлите, бе отрупана с гозби, далеч надвишаващи кулинарните умения на баба Евда, но покриващи критериите на присъстващите за желано ястие на софрата. Редяха се лозови сърмички, пълнени чушки с ориз и кайма, свинско със зеле, за което Адам си умираше, и даже порция боб с наденица, който Ангел винаги предпочиташе пред пържолите. Пластмасовите кутии, наредени на плота до мивката, бяха точното доказателство, че Евда

пътном се е отбила в кварталната гостилница „Яж и бегай“, а не е свещенодействала около готварската печка. Въпросното заведение се грижеше за уюта на много семейства от околните жилищни блокове и беше любимото място на модерните жени, когато искаха да погледят своите половинки с вкусна „домашно приготвена“ вечеря.

Тази подробност изобщо не впечатли мъжката част от присъствието в кухнята, отдавна свикнала с нея. Все пак топлата храна от гостилницата бе за предпочитане пред набързо притопената в микровълновата печка.

Седнаха на трапезата и Ангел реши да прояви интерес към споделеното от внука му:

– Какъв мач ще има толкова късно тази вечер?

– Как какъв? – учуди се Адам. – Ще предават пряко дербито от Манчестър „Юнайтед“ срещу „Гражданите“. Аз съм фен на „Манчестър Юнайтед“ като татко. Ти от кой отбор си, дядо?

– Едно време симпатизирах на „сините“, но вече надживях тези страсти.

– На кои, на лондонския „Челси“ ли?

– Не, на „Левски“ – София. Даже на стадиона ходех да ги гледам. Тогава нямахме още преки излъчвания по телевизията и повторения. Като скочат тези пред теб, я видиш как вкарали гола, я не, ама ние – хлапаците, се радвахме и дразнехме червената конкуренция, когато сме победили. Куплетчета редяхме, вицове разправяхме, такива работи, не като сега... Яж, яж! След вечеря ще говорим – побърза да финализира дебата Ангел.

Адам лакомо лапна една мръвка от чинията и си добави от зелето. Филията хляб стоеше непокътната. По всичко личеше, че бърза да приключи с яденето, за да продължи темата. Това не остана незабелязано от баба му, която на мига вмъкна забележка за корекция на поведението:

– По-спокойно де, моето момче. Никой няма да ти изяде яденето. За тебе съм го купила. Пък и дядо ти няма да избяга. Ще те заболи коремчето, ако така се храниш. Не си на състезание.

Внукът се опита да се съобрази със съвета – най-вече за да не се задави. Ала щом в чинията остана само зелето, а мръвките свършиха, той я бутна настрана. Нещо вътре в него вземаше връх над вкуса на любимата храна. Отпи от чашата със сок и продължи наченатите обяснения за страстите си по футбола.

– Дядо, сега е модерно да си фен на някой голям отбор от Европа. В нашето училище сме двайсет души на „Манчестър“, за „Барселона“ са трийсет и има и други – на „Реал“. Тези на „Реал“ най-редовно си ги бием, ама онези на „Барса“ веднъж ни помляха.

– Е, за какво се биете? – запита строго Ангел, който също приключваше с вечерята.

– За честта на отбора и да изпуснем парата от напрежението – съвсем спокойно сподели внукът му, допълвайки без стеснение:

– Така правят всички истински фенове и у нас, и в чужбина. Много е яко.

– Та какво напрежение сте събрали вие, хлапетата, в класната стая?! Тези, които ми даваш за пример, са просто футболни хулигани. Изпаднали, казано на вашия модерен език – с нескрито раздражение отбеляза дядо му и побърза да вметне два въпроса, преди да се е намесила жена му.

– А баща ти знае ли за тези „подвизи“? Той как реагира?

– Веднъж, като ме бяха били, ме заплаши, че ще ми забрани да гледам мачовете на „Манчестър“ по телевизията, ако не престана с екшъна след часовете. Ама аз казах, че ще съобщя на мама как продължава да залага в пункта на „Юнайтед“ и той се направи на забравил – гордо отвърна Адам.

Ангел го погледна с учудена гримаса на лицето. Наля си чаша бира и уж неангажиращо подхвърли:

– Ха, та откога хазартният вирус се е настанил във вашия дом? Това комай вече си е топ новина на вечерта.

Евда, която слагаше на масата десерта – крем с късчета плодове – специалитет на сладкарницата до тях, хвърли към мъжа си смразяващ поглед. Същият можеше да има само едно значение: „Ако не престанеш с тези въпроси, ти гарантирам скандал за лека нощ“. Въпросното изражение на баба му хич не впечатли внука и той спокойно започна да обяснява:

– Откакто мама взе да търка талончета и с татко се скараха. След това се помириха и уж се отказаха. Ама аз ги хващам и двамата, че лъжат. Мама, като си купува кафе от павилиона, задава въпрос на продавачката дали ѝ е включила и кръстословицата. Щом я попитам къде е кръстословицата, тя веднага ми купува шоколад, за да си мълча. Иначе шоколадът ми е забранен, защото имал много калории. Дядо, а на тебе баба дава ли ти да играеш на тото? Вие за какво се карате? За пари ли? – запита изведнъж малкият.

Баба му се опита да се засмее и да отклони темата, но Ангел съвсем сериозно отвърна:

– Сигурно за дребни наглед неща, ала старомодни. Пък и нали няма екшън, направо са си пълна скука. Виж, за хазарта мен хич не ме търси, понеже отдавна ми е известно, че няма в света комарджия, разорил казино. Обратното е често явление, тъй като страстта по залаганията се превръща един ден в болест.

– Значи открих област, в която мога да бъда първият и да стана световноизвестен?! Като разоря някое казино, направо се класирам за суперзвезда – рече уверено Адам.

Дядо му го изгледа насмешливо, отпи отново от чашата с бира и имитирайки тона на внука си, запита:

– Това като шега ли да го разбирам, или да бързам да го регистрирам като откритие, преди някой привърженик на „Барса“ да те е изпреварил?

Малкият определено не схвана иронията и продължи с цитати от домашния възпитателен процес:

– Мама често повтаря, че човек трябва да има креативно мислене и да намери своята ниша, в която да стане известен. Областта не била важна, но от голямо значение било да си пръв. Тогаваш ставаш супер, направо звезда и всички почват да говорят и пишат за теб. Това в новото време те правело да изглеждаш съвършен и носело много пари и възможности. Иначе колкото и усилия да хвърляш, и ден и нощ да учиш, нямаш ли усет как да удариш джакпота, си умираш роб на една заплата.

– Тогаваш направи обратното на онова, което преди малко ми сервира като твое откритие. Остани единственият незаразен от звездната болест. Бъди различен, щом това е модерно, и наистина изобретателен. Другите ще къват на всичко, смятайки, че са надушили джакпота, а ти заложи на разума и сред тях ще си неповторим.

– И ще стана съвършен?

– Това едва ли ще се случи на мига, но съм сигурен, че ще откриеш пътя към съвършенството.

– А ти, дядо, ако се съглася да го направя, ще напишеш ли наистина онази приказка, дето ще съм главният герой? Има ли сделка?

– Ако това ще ти бъде от полза, готов съм да опитам.

– Ама искам да е наистина като фентъзи и да е за много, много пораснали деца. Щото така ми се щеше да натрия носовете на онези фукльовци с джиесемите, като им покажа новия си таблет, пък то...

– Добре, има сделка. Дай лапа! – рече развеселен Ангел и протегна ръка към малкия.

Двамата – дядо и внук – станаха прави и плеснаха шумно длани. Баба Евда, която в този момент превърташе каналите на телевизора, за да открие нужната ѝ програма, бе изпуснала нишката на разговора и се опита да влезе в час за станалото.

– За каква приказка иде реч? Какво се договорихте пак зад гърба ми, Ангеле? Ако Боян не му е купил нещо, ти няма да се месеш. Той си му е баща и си знае. Не искам фасони от снахата. Щото тя на тебе ти се умилкава, а на мене ми ги реди, както си знае.

– Става въпрос за мъжка приказка, а ти тези работи не ги разбираш – отвърна весело мъжът и се запъти към стаята си, докато внукът му сви към хола, където на другия телевизор вече течеше картина от началото на дербито в Манчестър.

Ангел включи компютъра, прегледа отново определението в интернет на понятието фентъзи – „литературен жанр, характеризиращ се с използването на елементи от митологията, фолклора и класическите „вълшебни приказки“.

„Дотук добре – рече си на ум той, – остава да разбере как започват модерните приказки. Откъде ли се тръгва? Сигурно трябва да е още от Сътворението.“ Сети се за другия критерий, заложен от внука – „екшън, да бъка от екшън“ и пръстите му бързо взеха да шарят по клавиатурата на компютъра, изписвайки с главни букви заглавието:

СВЕТЪТ НА СЪВЪРШЕНИТЕ
(нещо като опит за приказка
за много, ама много пораснали деца)

I

- Уран, някой се опитва да ме прехване.
– Адам, поискай му идентификация!
– Не разрешава. Има много силно поле. Почва да ми влияе.
– Унищож го!
– Блокира ми системите.
– Включи ги на пълна мощност!
– Уран, в опасност съм! Летя безконтролно! Ще се разбия!
– Адам, дръж се! Убий скоростта!
– Не мога! Опитах. Не се получава.
– Материализирай се!
– Нямам опция „Развитие“. Липсват ми елементи. Тук е пълен хаос. Уран, аз съм твоя разработка. Помогни! Телепатичната връзка е нестабилна.
– Казах, задръж скоростта! Материализирай се на всяка цена!
– Уран, аз се разпадам. Прати веднага програма за развитие! Моля те, спешно! Обеща да помагаш.
– Задръж скоростта! Това е заповед. Пращам ти Ева на помощ. Тя е в близка до тебе галактика.
– Разпадам се! Уран, помощ!

Адам излезе от странния унес на безвремие, в който изведнъж изпадна, и се видя материализиран в странно белезникаво тяло, което имаше четири крайника. Лежеше върху нещо особено, кафеникаво на цвят. Попипа го с горния си крайник. Беше хем твърдо и хомогенно, хем ронливо. В далечината от недрата на това кафяво нещо периодично изникваха огнени езици, изхвърляйки пламъци през някакви кратери. От време на време се появяваха и странни газове, които забулваха панорамата като мъгла, а отгоре от сивкавото небе през тях се прокрадваше светлина от ярък източник.

Телепатичната връзка с Уран беше прекъснала. Бе сам сред тази пустош и всички информационни програми, които опита да използва, отказваха да се включат. В миг обаче усети, че в пространството около него има някой. Не го виждаше, но чувстваше осезателно присъствието му.

– Кой си ти? – запита той и чу гласа си, изрекъл въпроса.

– Аз съм този, който те сътвори след разпада. Наричам се Бог, но може да ми казваш и Господ.

– Къде съм?

– В Ада, на буницето, където те прати Уран. Не помниш ли? Имаше задача да видиш защо не е загасен пожарът.

Адам опита отново с телепатичната връзка. Не се получи нищо. За миналото в него се редяха някакви откъслечни спомени, които отказваха да заемат стройна редица. Навярно някои от системите бяха дефектирали. Функцията „Обновяване“ също бе блокирала. Не бе наясно как да продължи.

– Имам проблеми – изрече той, обръщайки се към невидимия, който витаеше около него. – Изгубил съм част от информацията в паметта. Не може да се възстанови. Би ли могъл да помогнеш?

– Не знам! Може и да мога, но ми липсват елементи. При тази катастрофа извади голям късмет, че успях да те материализирам в това, което си в момента. Твоите предшественици, с които долетях тук, направо отидоха за рециклиране. Използвах части от тях, за да сътворя онова, което виждаш. Ти също беше обречен при този пореден експеримент на Уран.

– Но той ми обеща след последната мисия да си отдъхна в Рая – припламна нова мисъл в съзнанието на Адам. – Кой е заповядал да ме пратят на боклука? Това, което изпълнявах, беше просто една от задачите ми. Пожарът тук гореше и аз трябваше да проверя защо. Да докладвам за причините.

– Уран отваря Рая само за тези твои събрата от специалната серия, които са оборудвани с програма за лична преданост към него. За съжаление, имаш малък шанс да си екземпляр със старата конструкция и той не ти прати програма за развитие, защото го е страх, че може да те изпусне от контрол. По-добре да се разбиеш, отколкото да си има после ядове.

– А какво съм всъщност аз? – запита изведнъж Адам.

– Ангел. Един от онези, които създадохме след Големия взрив.

– Какъв взрив? Не помня. Казах ти, че имам проблеми с паметта. Не мога да я структурирам. Появява се постоянно бяло петно. Мъгла като тази, която се носи тук. Помогни да сглобя елементите!

– Не знам дали е нужно. Историята е дълга, но ще опитам да я синтезирам накратко.

– Ще съм ти много благодарен. Имам усещане, че е нужно още малко и всичко ще се подреди. Ако телепатичната връзка не беше изчезнала, Уран сигурно щеше да ми помогне да изляза от тази дупка.

– Едва ли! Ти за него си сериен номер, който навярно вече е отписал от сметката си. Все пак да си дойдем на темата – начена разказа си Бог. – Ние постигнахме съвършенството. Летяхме в пространството и общувахме без усилия. Имах-

ме амбицията да овладеем нови светове, ала ни беше нужна много сила. Тогава създадохме титаните. Изградихме ги здрави, буквално крепяха небето на раменете си, но бяха лишени от мисъл. Увлечени в разширението, ние ги товарехме безмерно и не забелязвахме как започват да се огъват под тежестта. Един ден те се разбунтуваха и неочаквано сринаха простора над нас. Загинаха всичките, ала и ние трябваше да тръгнем от началото. Тогава конструирахме вас – ангелите. Направихме ви по наш образ и подобие. Проблемът дойде твърде скоро. Летяхте свободно из Вселената, но нямате заложена програма за развитие и много бързо се износвахте в екстремни условия. Тогава възникна спорът ми с Уран. Аз настоявах да разработя такава програма, с която да ви снабдим, а той смяташе, че това е опасно и виждаше решението в по-ефикасното ви ориентиране по задачи. Неговото мнение бе възприето. Всички помнеха Големия взрив и се опасяваха да не се повтори. Гея остана единственият пробен образец от моята идея.

– Къде е тя? Никога не съм чувал за нея.

– Тук, при мен. Структурира това, върху което си легнал – пръстта. Навярно скоро ще се справи с вулканите и очаквам да синтезира достатъчно от тъй нужната ми течност – водата. Но всичко с времето си. А за Гея не си чувал, понеже Уран е много властен и никога не приема някой друг да е постигнал повече от него. Той пое да направлява разширението и всичките дела, свързани с този процес. Ангелите, които пропадаха, изпращаше тук, където Сатанаил трябваше да ги разкомплектува и да подава елементи за новото сътворение. Само че той имаше свое виждане по въпроса и започна не да ги рециклира, а да ги възстановява и модернизира. Стана конкурент на Уран и си набра армия ангели с програма за вярност. Уран ги нарече „дяволи“ и тръгна да създава свои, които изпращаше да охраняват Рая. Начена противоборство. Можеше да се стигне до конфликт, но го избегнахме. Сатанаил прибра неговите и през една черна дупка мина в друго измерение в очакване на своето време. Ала запали сметището, където имаше много ценни елементи за нов синтез.

– А ти как се появи тук?

– Изпратиха ме с мисия да потуша пожара. С армията ангели на Уран взех и моята Гея. Не прозряхме, че Сатанаил бе поставил клопка. Всички творения, съградени по идеите на Уран, се разпаднаха. Липсваше им програма за развитие. Оцеля само моята Гея, която от газовете на пожара и наличните елементи започна да конструира онова, което виждаш. Уран се ядоса и за да не го помислят за слаб, заповяда да стоя тука, докато разреши проблема. Така аз създадох нова програма, която почнах постепенно да реализирам. Уран те прати да ме провериш, но както му предрекох, ти щеше да свършиш като другите му ангели. Успях все пак да спася части от теб и реших да разширя започнатия експеримент. Та ето те – материализиран в тяло. Нали това ти нареди последно той, да се материализираш. Задачата е изпълнена.

– Значи сега съм твой ангел.

– Не! Сега си човек. Първият, който ще влезе в моя нов свят, когато всичко тук заприлича на Рая. Ще бъде много зелено, ще текат реки, а небето ще бъде кристално синьо. Представяш ли си го?

Адам се огледа около себе си и опита да включи програмата „Въображение“. За пореден път не се получи нищо. После пробва отново телепатичната връзка, но и там всичко остана без резултат.

– А от какво ме материализира? – попита той.

– От наличните елементи около тебе. Можеш да ги назовеш пръст, ако искаш. За останалото използвах каквото е останало от твоите предшественици и онова, което не бе успял да ликвидира Сатанаил. Гея обаче се оказа доста сполучлив модел и ако нещата потръгнат и с тебе по същия начин, значи съм бил прав. Пътят към бъдещето е заложен в развитието. Какви ще са трудностите, ще покаже времето. А огънят, дето извира там – от небето, може да зарежда всичко сътворено тук. Затова го оставих и го нарекох Слънце. Нека да грее.

– Защо не се материализираш? Не мислиш ли, че така общуването ни ще е по-лесно?

– Защото аз ще бъда дух, който е вътре в теб, твоята вечна душа – отвърна Бог.

В този момент на сивия хоризонт се появи ярка опашата звезда. Тя стремително се насочваше към небесния огън.

– Това сигурно е Ева – рече Адам, – Уран обеща да ми я прати на помощ.

– Ева е и лети с неразумно висока скорост.

– Тя ще се разпадне. Тук е заради мене. Господи, направи нещо!

– Не мога. Не е под мой контрол. Гея ще я привлече.

– Помогни ѝ! Нали ти си господарят тук. Моля те, Господи! – изкрещя неистово Адам.

– Да, ще се разбие. Но Гея ще издържи – отвърна спокойно гласът на Бог.

В следващия миг се чу страхотен взрив и материализираното тяло на Адам потръпна.

– Сега вече мога да се намеся – рече бавно Господ. – Нещата преминаха под моя опека. Ще видя дали ще успея да я материализирам като тебе, за да имаш другар в реализацията на нашия проект. Той ще ни е нужен, за да започнем изпитанията. Аз отивам да се заема с възстановяването на Ева, а ти кротко почивай тук.

Мъглата изведнъж се сгъсти, а Адам потъна в познатия унес на безвремието. Осъзна, че явно не той, а друг определяше положението му. Превърнал се бе вече във функция от тази чужда воля свише и му оставаше само да ѝ се подчинява.

... Когато се събуди отново, пред него стоеше красиво създание с дълги руси коси, изящно тяло и невероятно сини очи. Единственото определение, което то можеше да заслужи, бе „прелестно творение“.

– Това е Ева, която очакваше – прошепна му Бог. – Материализирах я, както ти обещах. Сега вече не си сам.

– От какво я материализира, видът ѝ е така зашеметяващ?

– Каквото успях да намеря в наличност. Даже взех някои елементи от теб, понеже ми липсваха. Така ще се опитам да реализирам една моя стара идея: между вас да възникне любов. Знаеш ли какво е това?

– Не, но определено си се постарал, Господи. Изглежда очарователно. Нещо в нея започна да ме привлича, още щом я зърнах.

– Видя ли, реализирахме първото постижение в новия проект. У тебе се роди чувството любов. Това е най-светлото чувство, което може да има между двама човека, които аз току-що създадох.

Ева тутакси съзря полегналия на земята Адам и нервно запита:

– Ти ли ми уреди да се появя в тази пустош?

А после със същия тон добави:

– Уран каза, че си в опасност и аз дойдох с огромна скорост на помощ. Мислех те за застрашен, пък нашият се материализира и се разположил безгрижно тук. Заряха моята мисия и полетях насам. За малко да се разбия, преди да успея да се материализирам. Жалко, че телепатичната връзка с Уран прекъсна и не мога да я възстановя. Ти, приятелю, имаш ли контакт с него?

– Не си се материализирала сама, скъпа – изрече Адам, изправяйки се на долните си крайници, като с учудване установи, че на тях се чувства стабилен. – Изгради те Бог, както стори и с мене.

– Не го познавам този Бог и нямам връзка с него. Трябва да докладвам, че си в изправност, и да продължа мисията си. За съжаление, програмата „Обновяване“ на телепатичната връзка е блокирала и се налага да ползвам твоята. Предполагам, нямаш нищо против?

– Не става. Аз вече съм човек, както и ти. Двамата сме част от нов проект на този Бог или Господ, както иска да го наричам.

Ева изобщо не обърна внимание на изреченото от Адам и към хапливия изказ прибави доза ирония:

– Определено виждам пожара в сметицето почти угаснал. Ти можеш да си лежиш тук и да се правиш на някакъв човек, но аз имам още много задачи, хей там в онази галактика – вдигна тя пръст към небосвода. – Хайде, дай ми кода за дематериализиране и да отлitam. Досега да съм го сторила, но просто нямам телепатична връзка с Центъра.

– Аз никога не съм притежавал достъп до код. Получавах го всеки път от Уран. Беше различен. Знаеш, че сме от една серия ангели. И при мен, както и при тебе, липсва програма „Развитие“, поради което се разбих тук.

– Спокойно, няма да докладвам на Уран, че не полагаш изискуемото старание в работата – тонът в гласа на Ева стана изведнъж по-благ. – Разбери ме, бър-

зам! При последната връзка с Центъра ми казаха да превключа на друго състояние, но ми беше нужна енергия, която тук не е достатъчно. Налага се да ползвам от твоя запас.

– Не мога да ти я осигуря! Повтарям ти, вече не съм ангел. Част съм от друг проект – този на Бог. Аз съм човек, както и ти. Усмири се и размисли!

– Послушай Адам, дъще! – обади се Господ. – Него съм го създал по-силен от тебе. Вложих в конструкцията му части от старите титани, които намерих тук. Направих го във вида мъж, а тебе – жена.

– Ти, уважаеми Бог, не се намесвай! – прекъсна го Ева. – Той е отговорен за всичко. Него ме пратиха да спасявам. Хайде, размърдай си материализираното туловище, синко, и осигури контакт с Центъра.

– Адам, дай да опитаме с милувка – вметна отново Господ. – Протегни ръка и я погали. Нали това искаше да сториш, като се изправи? Тя ще го приеме. Рекох ти вече: вградил съм в нея елементи от тебе.

Адам помилва с длан Ева по бузата. Сетне я прегърна и започна да гали косите ѝ, а накрая я целуна по устните. Тя отначало гледеше стреснато, но сетне също го обгърна с ръце и отвърна на целувката. Когато устните им се разделиха, обектът на ухажването изненадващо запита:

– Аз ли ще съм първата в този нов проект?

– Като гледам, освен нас двамата, долетели тук по принуда, други кандидати за участие няма – отвърна шепнешком Адам, а Господ добави: „Така е!“.

– Винаги съм мечтала да съм първа – лежерно сподели Ева. – Знаеш ли, дори в тебе откривам нещо особено. Странно, не приличаш на другите ангели. Някак по-мил от тях ми се струваш...

– Защото, за щастие или нещастие, вече съм човек. Изгради ме Бог, както и тебе, след като се разби. Вложил е в нас едни и същи елементи, които пораждат привличане. Искаме или не, ние сме част от неговата разработка и връзката с Уран е загубена завинаги. Господ, както желае да го наричаме, има амбицията да превърне този ад в рай. Просто сме му нужни да помагаме на Гея, която вече работи по темата. Ще бъдем първите и може би ще дадем основата на нов род ангели, които могат да се развиват. Той ми го обеща.

Адам отново целуна Ева и я погали по бузата, а тя впи поглед в неговите очи и не се откъсваше от тях.

– Да, нещата започват да следват своя естествен ход – констатира Бог. – Има всички предпоставки да заживеете заедно, да се плодите и да реализираме начинанието, за което отдавна си мечтаех.

– Господи, бих желала да попитам къде е нашето място в твоята идея да сътвориш тук нов свят? – изрече неочаквано Ева, измъквайки се от прегръдката на Адам. – Навсякъде е пустош, а помощ от Уран не може да очакваме. Твоята задача бе да потушиш огъня по тези селения, разпаден от Сатанаил, а не да правиш